

тата и влѣзе. Единъ звънецъ веднага удари. Задушенъ топълъ въздухъ го посрещна отъ прага. До предверието — портiera отъ трѣстика и мѣниста се размърда, засѣска, и той се намѣри въ малъкъ салонъ, по-стланъ съ килимъ и освѣтенъ отъ двестри лампички съ абажури. Вътре нѣмаше никой. Презъ една врата се отиваше въ съседна стая. Той надникна и видѣ три жени насѣдали около кръгла маса, върху която една отъ тѣхъ нареждаше карти. Две други седѣха до прозорцитѣ, около камината, въ която горѣше огънь. Тѣ го видѣха, но влизането му не събуди особень интересъ. Само жената, която нареждаше картитѣ — възрастна, съ посивѣли коси, съ висока бѣла якичка, на която блѣстѣше златна брожка, и съ прѣстени по рѣцетѣ, кимна леко, оглеждайки го съ бързъ, критичень погледъ, и рече на другитѣ :

— Посрещнете господина, госпожици !

Навѣрно това бѣ патронесата, мадамъ Кѡра.

Женитѣ станаха и лѣниво трѣгнаха къмъ салона. Той стоеше въ срѣдата и ги оглеждаше бавно, една следъ друга, пра-